

Ինչ մո'ր եկեր, բոլոր հոգևածնեք և բեռնավորվածներ...

Մատթեոս 11:28

Հոյակեր, 2016թ.
N 10(83)

ԲԱՐԻԼԻ

Հոյակ տեսնում 2009թ. Դաշխախ

ԹՉԵՆՈՒ ԱՌԱԿԻ ՄԱՍԻՆ

ԱՐԱՐՉԻ ՀԱՅՏՆՈՒԹՅՈՒՆՆ
ԻՐ ՄԱՍԻՆ

ՋՐՈՒՅՑ ԾՆՈՂՆԵՐԻ ՀԵՏ

ՄԻ ԿՅԱՆՔԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Ելույթներ, 2016թ. N 10 (83)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Նրահար Ամիրբեկյան Թզենու առակի մասին.....	1
Նրահար Ամիրբեկյան Արարչի հայտնությունն Իր մասին.....	5
Զրույց ծնողների հետ.....	6
Մի կյանքի վկայություն.....	9
Իրական երջանկություն.....	12
Ծառայության ժամանակ... ..	13
Անհասցե նվերը.....	14
Արդարի պաշտպանը Տերն է.....	16

Միքելի՝ քննիչներ, խնդրում ենք աղոթել, որ բերքի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանվեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Թերթի վերաբերյալ ձեր առաջարկություններն ու վկայությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները:

Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930, էլ.փոստ՝ bari_lur_09@rambler.ru

ԹՉԵՆՈՒ ԱՌԱԿԻ ՄԱՍԻՆ

Միրելիներ, Մատթ. 21:18-21-ում կարդում ենք. «Առտուն, երբ ինք քաղաք կը դառնար, անօթեցավ: Ճամբուն վրայ թզենի մը տեսնելով քովը գնաց: Անոր վրայ տերևներէն զատ բան մը չգտավ: Ու ըսավ անոր. «Ասկէ յետոյ պտուղ պիտի չտաս յավիտեան: Եվ իսկոյն թզենին չորացավ»:

Այստեղ մենք տեսնում ենք, որ Հիսուսը անիծեց թզենին, և թզենին չորացավ: Երևի թե Սուրբ Գրքում սա միակ դեպքն է, երբ Աստծու Որդին Իր ստեղծագործությանը անիծում է: Եվ եթե ուշադիր լինենք, կհասկանանք, որ սրանով Հիսուսը մեզ մեծ դաս է տալիս, և այդ դասը մեզ համար շատ կարևոր է:

Թզենին այն ժամանակվա իսրայել ժողովուրդն էր: Իսրայելցիները տարբերվում էին իրենց շրջապատող ժողովրդից, Աստված ընտրել էր նրանց, նրանք ունեին սուրբ գիրք, որը տվել էր այն Աստվածը, Ում հրամանով կառուցվել էր Աստծու տաճարը: Նրանք ունեին քահանաներ, ունեին Հին Կտակարանի ղեկավարների ծառայությունը, առավոտյան և երեկոյան զոհաբերություններ էին անում: Այսինքն՝ հրեաներն ունեին ամեն ինչ՝ Աստծու ընտրյալ ժողովուրդ կոչվելու համար: Այդ ժողովուրդը, որպես մի «թզենի», ծածկված էր գեղեցիկ «տերևներով». կատարվում էին կրոնական բոլոր ծեսերն ու ծիսակատարությունները: Քահանաները կատարում էին իրենց քահանայական պաշտոնը, բայց առանց Տիրոջ, ինչպես ասվում է Երեմիա 2:8-ում. «Քահանաները չըսին թե Տէրը ո՞ր է, ու օրինաց վարդապետները զիս չճանչցան, և հովիվները ինձմէ ապստամբեցան, ու մարգարէները Բահաղով մարգարէութիւն ըրին, և անօգուտ բաների ետևէ գացին»:

Թեպետ հրեաները առաջինը պետք է ընդունեին Մեսիային, սակայն ցավալի է, որ երբ Մեսիան եկավ, Նրանք մերժեցին: Հովհ. 1:11-

ում ասվում է. «Իրեններուն եկաւ, սակայն իրենները զԻնք չընդունեցին»։ Նրանք նման էին մի տերևախիտ թզենու, որը, սակայն մնացել էր անպտուղ։

Երբ Տեր Հիսուսը անիծեց, անպտուղ թզենին չորացավ։ Այս անեծքը շուտով կատարվեց հրեա ժողովրդի վրա։ Զրիստոսին խաչելուց հետո, մ.թ.ա. 70 թվականին հռովմեացիները եկան ու այրեցին քաղաքը, քանդեցին ու ավերեցին տաճարը։ Այդ ժողովուրդը նմանվեց չորացած մի թզենու։ Նրանք զրկվեցին իրենց արտաքին գեղեցիկ զարդարանքներից, Երուսաղեմը ավերվեց, տաճարը այրվեց, դադարեցին ամենօրյա զոհաբերությունները, «թզենին» չորացավ մինչև արմատ։

Սիրելիներ, բայց սա միայն հրեա ժողովրդին չի վերաբերում, սա վերաբերում է նաև ամեն մի քրիստոնեական եկեղեցու։ Այո՛, ամեն մի քրիստոնեական եկեղեցու համար կա անպտուղ դառնալու սարսափելի վտանգը։ Մենք այսօր տեսնում ենք, որ կան շատ քրիստոնեական եկեղեցիներ, որոնք ունեն տարբեր ծառայություններ՝ կիրակի օրերը հավաքվում են, ունեն խոսքի, երաժշտական, երիտասարդական, պատանեկան, մանկական ծառայություններ, և կարծես թե ամեն բան ընթանում է հոգևոր։ Սակայն ցավալի է, որ եկեղեցին շարունակում է մնալ անպտուղ։ Այդ եկեղեցիներում բա-

ցակայում է հոգևորությունը, այնտեղ միայն արտաքին «տերևներն» են։ Մենք գիտենք շատ եկեղեցիներ, որոնք շատ շքեղ տեսք են ունեցել։ Օրինակ՝ Ֆրանսիայում մի շատ շքեղ կաթոլիկ եկեղեցի կա, որի վրա հսկայական գումարներ են ծախսված, բայց այսօր մարդիկ չեն հաճախում այդ եկեղեցի, և Աստված նրա մեջ չի փառավորվում։ Այդ եկեղեցին հոգևորապես մեռել է։ Այսօր արտասահմանում կան շատ եկեղեցիներ, որոնք փակվել են, չեն գործում, բայց չէ՞ որ ժամանակին այնտեղ մարդիկ էին հաճախում, քարոզներ էին լինում։ Ցավոք սրտի, այսօր այդ եկեղեցիները փակված են։ Ինչո՞ւ։ Որովհետև նրանք միայն «տերևներ» ունեին, բայց պտուղ չունեին։ Սարդիկեի մեջ եղած եկեղեցուն Տերն ասում է. «Գիտեմ քու գործերդ, որ դու անում ունիս, թե կենդանի ես, ու մեռած ես» (Հայտն. 3:1-3)։ Ինչպե՞ս էր, որ այս եկեղեցին կենդանի լինելու անուն էր ձեռք բերել։ Պատճառը պարզ է, այնտեղ հոգևոր արարողությունները ծիսական բնույթ էին կրում, չկար Աստծու կենդանի պաշտամունք։ Այդ պատճառով եկեղեցին մեռած էր, չունեք Հոգու պտուղը։

Եվ երրորդը, թզենու առակը ոչ միայն հրեաների և քրիստոնեական եկեղեցիների համար է, այլև մեզանից յուրաքանչյուրի համար։ Կա մեծ վտանգ, որ մենք էլ լինելով քրիստոնյաներ, արտաքինից ծածկված լի-

մենք «տերևներով», բայց չունենանք պտուղ: Անպտուղ ծառը երկար չեն պահում, կտրում են: Դուկ. 13:6-9-ում ասվում է, որ այգեպանի խնամքից հետո էլ, եթե պտուղ չտա, պիտի կտրվի: Եթե հիմա չկտրվեց, ապա կգա ժամանակ, որ անպայման պետք է կտրվի: Այո՛, սիրելիներ, սավերաբերում է մահ ամեն մի անհատ քրիստոնյայի:

Փորձենք հասկանալ, թե ի՞նչ է պտուղը և ինչի՞ց է ծնվում այն: Դրա պատասխանը մենք կարդում ենք Գաղ. 5:22-24-ում, որտեղ գրված է Սուրբ Հոգու պտուղների մասին. «Բայց Հոգիին պտուղը այս է. սեր, խնդություն, խաղաղություն, երկայնամտություն, քաղցրություն, բարություն, հավատարմություն, հեզություն, ժուժկալություն. այսպիսի բաների դեմ օրենք չկա»:

Սուրբ Հոգու պտուղներից խոսենք միայն սիրո մասին: Բայց ո՞րն է այդ սերը: Օրինակ՝ մայրը իր երեխային սիրում է, կարո՞ղ ենք ասել, որ այդ սերը Սուրբ Հոգու պտուղ է: Իհարկե՝ ոչ: Մայրը նույնիսկ կարող է կյանքն էլ տալ իր երեխայի համար, բայց մայրական սերը Սուրբ Հոգու պտուղ չէ, քանի որ նա իր երեխային սիրում է, բայց ուրիշի երեխային կարող է չսիրել ու նույնիսկ ատել: Այսինքն՝ այդ սիրո մեջ չկա աստվածային բնությունն ու էությունը, դա մայրական սեր է: Կինը սիրում է ամուսնուն, բայց այդ սերը նույնպես

աստվածային բնություն չունի: Դրա մեջ չկա Սուրբ Հոգու պտուղը:

Եթե մենք մեր ներքին խորհուրդների մեջ մեր մարմնավոր շահն ենք փնտրում կամ մտածում ենք մեր փառքի մասին, այդտեղ չի կարող լինել Հոգու պտուղ, քանի որ որոշումը ոչ թե հոգուց, այլ մարմնից է բխում: Հիսուն ասաց. «Մարմինէն ծնածը մարմին է, ու Հոգիէն ծնածը հոգի է» (Հովհ.3:6): Մենք կարող ենք նույնիսկ «լավ» բան անել ուրիշին, բայց այնտեղ լինի մեր մարմնավոր շահը: Պարզ է, որ այնտեղ չկա Աստծուն հաճելի պտուղը:

Բայց երբ մենք դա անում ենք այնպես, ինչպես ասվում է Մատթ. 25:40-ում. «...որովհետև այս իմ եղբայրներուս ամենէն պզտիկներէն մեկուն ըրիք, ինձի ըրիք», այդ դեպքում պտուղ ենք բերում Աստծուն: Հարց է առաջանում՝ ինչո՞ւ, երբ մենք անում ենք «պզտիկներին», Հիսուսին ենք անում. մտածե՛ք այս մասին: Ուրեմն, եթե դու ուզում ես Հիսուսի համար մի բան անել, արա՛ դա «պզտիկին»: Երբ մեր քրիստոնեական կյանքը դառնում է պտղաբեր, Տերը մեզ ասում է. «...եկե՛ք, իմ Հօրս օրհնածները, աշխարհի սկիզբէն ձեզ համար պատրաստված թագավորութիւնը ժառանգեցեք»:

Այժմ՝ մեր կյանքի ամենակարևոր հարցերից մեկը. արդյոք մենք պտղաբե՞ր ենք, թե՞ ոչ: Հիշենք, որ եթե պտուղ չբերենք, կկտրվենք:

Մենք շատ հաճախ չենք հասկանում, որ մեր արարքները Տիրոջ առջև են, և մենք գործ ունենք Տիրոջ հետ: Մեր ներսում ամեն մի որոշում կայացնելուց առաջ պետք է մտածենք, արդյոք դա Տիրոջը հաճելի՞ է, թե՞ ոչ: Օրինակ՝ երբ դու որոշում ես ինչ-որ մեկին մի բան նվիրել, ինչպե՞ս ես առաջնորդվում, ընտրում ես այն, ինչը որ այլևս պետքական չի և նվիրում ես: Բայց չէ՞ որ դու այդ ընծան մարդուն չես տալիս, այլ՝ Աստծուն: Եղբայրներ, քույրեր, եթե դուք ցանկանում եք որևէ մեկին մի բան նվիրել, ապա նվիրե՛ք ամենալավը, չէ՞ որ Տերը տեսնում է դա: Եվ այդ ժամանակ ոչ միայն դիմացիներին կուրախացնեք, այլև դուք էլ ուրախություն կունենաք, քանի որ գիտեք, որ Տերը հավանում է այդպիսի ընծան: Եվ այդ ժամանակ դուք վատահ կլինեք, որ ձեր խորհուրդների պտուղը Սուրբ Հոգուց է, քանի որ այն համապատասխան է Աստծու Խոսքին:

Մենք էլ կարող ենք շատ բաներ անել, մեզ ծածկել «տերևներով», բայց և լինել անպտուղ: Այսօր շատ կարևոր է՝ մենք պտուղ ունե՞նք, թե՞ ոչ: Եթե պտուղ չունես, հիշի՛ր, որ Տերը համբերում է քեզ, որպեսզի դու լինես պտղաբեր: Բայց երբ լրանա ժամանակը, կկտրվի այն ծառը, որը պտուղ չի տալիս, և կչորանա մինչև արմատը: Բայց Տերը չի ուզում անիծել և ոչ մեկին, հակառակը՝ Նա եկել է, որ

անեծքը մեր վրայից վերցնի ու մեզ ազատի անեծքի հետևանքներից:

Սիրելիներ, մենք կա՛մ Աստծու համար ենք պտուղ բերում, կա՛մ սատանայի: Եթե դու քո սրտի ցանկությունն ես կատարում՝ մերժելով Աստծու Խոսքը, ուրեմն դու սատանայի համար ես պտուղ բերում և նրա կողովը լցնում պտուղներով: Պտղաբեր կյանքը պահանջում է զոհաբերություն, որը հաճելի չէ մարմնավոր հավատացյալին: Ով ուզում է պտուղ բերել, նա պետք է գնա նեղ ճանապարհով: Բայց եկե՛ք չվախենանք նեղ ճանապարհից, քանի որ այս դեպքում Տերը կգնա մեր առջևից (Ես.45:2-3), կփշրի պղնձե դռները, կկոտրի մեզ արգելք եղող երկաթյա միզերը:

Եկե՛ք այսօր չկորցնենք այդ թանկագին ժամանակը: Այսօր դեռ փրկության ժամանակ կա, դու կարող ես ապաշխարել, դառնալ Տիրոջը, ու կփոխվի քո կյանքը: Այսօր է ընդունելու ժամանակը, եկե՛ք այսօր սքափվենք և հասկանանք ու մեզ «տերևներով» չծածկենք: Չէ՞ որ Աստված տեսնում է՝ դու պտուղ ունե՞ս, թե՞ ոչ: Երանի՛ Տիրոջ տան մեջ տնկվածներին, որ ծերության ժամանակ էլ պտուղ պիտի տան, պարարտ ու կանաչ պիտի մնան (Սաղմոս 92:13-14): Ամեն:

Հրահայր Ամիրբեկյան

ԱՐԱՐՉԻ ՀԱՅՏՆՈՒԹՅՈՒՆՆ ԻՐ ՄԱՍԻՆ

Արարիչ Աստված Իր մասին հայտնում է մարդկությանը երկու ձևով:

Առաջին դեպքում մենք տեսնում ենք Նրա մեծությունն ու գերիմաստությունը, իսկ երկրորդում՝ մարդկության նկատմամբ Իր ունեցած բարի կամքը:

Առաջինը տեսանելի է. դա բնությունն է՝ բուսական ու կենդանական աշխարհն իր ամբողջ գեղեցկությամբ ու բազմազանությամբ: Այստեղ մարդը տեսնում է անտեսանելի Աստծու մեծությունն ու ամենակարողությունը:

Երկրորդը Սուրբ Գիրքն է՝ Աստծու Խոսքը, որով Աստված հայտնում է Իր հավիտենական սերն ու ողորմությունը մեղավոր մարդկության նկատմամբ: Այստեղ Աստված կորուստ գնացող մարդկության համար բացում է ճշմարտությունը, փրկու-

թյան ճանապարհը ու հավիտենական կյանքի հույսը: Աստված Իր մասին իմանալու բանը՝ կյանքի և աստվածապաշտության վերաբերյալ, հայտնում է մարդկությանը: Այսինքն՝ Աստծուն չհավատացող, մերժող մարդն իրեն արդարացնելու ու պատասխան տալու ոչինչ չունի:

Սիրելիներ, մի՛ կարծեք, թե Աստծուն մերժելով կարող ենք հանգիստ գտնել մեռնելուց հետո: Դա սատանայի սուտն է: Ամեն մարդ պետք է կանգնի ու պատասխան տա Աստծուն դատաստանի օրը: Ուստի անհրաժեշտ է, որ ընդունենք Նրա Որդուն՝ Հիսուս Քրիստոսին, ազատվենք գալիք դատաստանից, ունենանք հավիտենական կյանք և լինենք Վերին Երուսաղեմի քաղաքացիներ: Եկեք չուշացնենք, քանի որ չգիտենք, թե վաղը ինչ կլինի մեզ հետ: Ամեն:

ԶՐՈՒՅՑ ԾՆՈՂՆԵՐԻ ՀԵՏ

Բոլոր մարդիկ, բոլոր արարածները ունեն սիրո և գուրգուրանքի կարիք, իսկ այդ կարիքը հիմնականում լրացնում են ծնողները, հետագայում՝ նաև շրջապատը: Միևուր ասված խոսքերն ու մոտեցումներն ունեն բուժիչ հատկություն. մարդն իրեն զգում է շոյված, գնահատված և հոգեպես բավարարված:

Այն երեխաները, որոնք լիարժեք չեն սիրվել ծնողների կողմից կամ չեն տեսել ծնողական սեր ու գուրգուրանք, լինում են ագրեսիվ, անհնազանդ, չխոսկան, ինքնամոլ, ալարկոտ: Նրանց մեջ առաջանում է ինքնապաշտպանական պատասխան ռեակցիա: Նրանք երբեմն հակառակվում են ծնողներին և դրանով ցանկանում են ուշադրություն գրավել, որպեսզի իրենց լսեն: Երբ երեխաների նկատմամբ ճիշտ մոտեցումները բացակայում են, նրանք իրենց զգում են միայնակ, անօգնական, թերաբժեք, լքված ու անպաշտպան: Նրանք զրկվում են կյանքի դժվարությունները հաղթահարելու վերաբերյալ ծնողական խրատներից, կարոտ են մնում ծնողական քաղցր զրույցների և մտերմության: Եվ որպես պատասխան քայլ՝ սկսում են ատել իրենց ծնողներին և չլսել նրանց:

Դրանից հետո երեխաները կցանկանան սիրո պակասը լրացնել այնպիսի մարդկանց շրջապատում, ովքեր նրանց «կգնահատեն ու տեղ կտան»:

Տուժած երեխաները, փողոցում տեսնելով ծնողների հետ ուրախ ու երջանիկ զբոսնող այլ երեխաներին, երանի են տալիս նրանց և իրենց համարում դժբախտ: Նրանք միշտ քայլում են տխուր, գլխահակ ու փշրված սրտով... «Երանի՜ թե մի քիչ սուղ ապրեինք, բայց ծնողներիցս սեր ու գուրգուրանք տեսնեի», - հաճախ մտածում են այդպիսի երեխաները: Կերակրել, հագցնել, բայց երեսով տալ ու չսիրել՝ հավասար է ոչնչի: Շատ ծնողներ ամեն մի սխալի դեպքում «Դու մարդ չես դառնա, հիմա՛ր» և այլ վիրավորական խոսքեր են

ասում: Պահանջում են, որ 5-6 տարեկան երեխան կատարյալ վիճակ ունենա:

- Չէի էլ ուզում գնալ տուն, հաց ուտել,- մի առիթով ասաց մեկը:

- Ի՞նչն էր պատճառը,- հարցրեցի:

- Եթե իրենց ասածը մի քիչ ուշ կատարեի կամ իրենց պահանջը չհասկանալով՝ մի այլ բան անեի... Ծեծելով ու սեփական կամքը պարտադրելով չեն դաստիարակում: Փոխանակ խրախուսեին, հույս տալին՝ անընդհատ վատաբանում էին ու հուսահատեցնում: Փոխանակ իրենց սեփական կյանքով ցույց տալին, սովորեցնեին, հետո պահանջեին՝ սխալվելու դեպքում գոտին ինձ էր սպասում, և այդպիսի մեթոդը բացատրվում էր սիրող ծնողի հոգատարությամբ: Երևի որևէ թերություն կամ տկարություն ունեի, որը չգիտեի: Սակայն եթե նույնիսկ ունեի, լավ ծնողը կլինեի թույլ ու տկար զավակի կողքին, թերությունը չէր շարտի տկար զավակի երեսին ու չէր ծաղրի: Հետևաբար ես էլ ատում էի նրանց ու չէի ուզում նրանց ասածները կատարել: Դրանով ցանկանում էի ծնողներիս հասկացնել, որ իրենց վերաբերմունքից վիատվել ու իրենցից օտարացել եմ: Իմ կամքն ու նախասիրություններն անտեսվում էին նրանց կողմից: Դժվար էր անընդհատ վիրավորված ինքնասիրությամբ ապրել մի տեղում, որտեղ բացակայում էր սերն ու գուրգուրանքը:

- Միշտ հոգնակիով ես խոսում, մի՞թե հայրդ ու մայրդ նույն կերպ էին վերաբերվում քեզ:

- Այո՛, երկուսն էլ:

- Որքա՞ն ժամանակ տևեց այդ դժոխային կյանքը:

- Մի կերպ հարմարվելով ապրեցի մինչև բանակ գնալս: Այժմ առանձին եմ ապրում:

- Ձեր ներկա հարաբերություններ՞ը...

- Ծնողներս այժմ չունեն ո՛չ նախկին առողջությունը, ո՛չ էլ բարվոք ապրելու հնարավորություն: Ես այժմ ապաշխարում եմ, և իմ պաշտելի Հիսուսն ինձ սովորեցնում է, որ հոգատարություն դրսևորեմ ծնողներիս նկատմամբ:

Սիրելի՛ ծնողներ, երեխաների դաստիարակությունը հույժ կարևոր է: Ամեն մի ուշացում կարող է երեխայի համար դառնալ ճակատագրական, և հնարավոր է, որ դուք դառնաք ձեր երեխայի կորստյան պատճառը և պատասխանատուն Աստծու առջև:

Ահա թե ինչ է գրված Աստվածաշնչում. «Հայրեր, մի՛ գայրացրեք ձեր որդիներին, որ չհուսալքվեն» (Կողոս. 3:21): «Քանի դեռ հույս կա՝ խրատիր որդուդ և մահվանը կամակից մի եղիր» (Առակաց 19:18):

Իսկ վերը նշված «դաստիարակների» սիրած համարն է. «Ով չի գործադրում խրատի գալազանը, նա ատում է որդուն. իսկ ով սիրում է իր

որդուն, նրան վաղ է խրատում» (Առակաց 13:24), որով արդարացնում են իրենց հանցավոր վերաբերմունքը...

Ծնողներ, դուք պատասխանատու եք ձեր երեխաների կյանքի համար: Եթե մինչ այժմ ժամանակ չեք ունեցել կամ անհոգ եք եղել, ապա ժամանակ տրամադրեք ձեր երեխաներին Աստծու Խոսքով կրթելու, խրատելու, հորդորելու համար, քանի դեռ չեն հայտնվել կործանման հորձանուտում: Հետո կխփեք ձեր գլուխներին, բայց արդեն ուշ կլինի:

Մեկը պատմում էր. «Հիշում եմ, երբ փոքր էի, հայրս ինձ համար միշտ Աստվածաշնչից համարներ էր

կարդում, զրուցում էր ինձ հետ, ինչոր տեղ գնալիս ինձ իր հետ էր տանում: Եվ այսպես, մենք իրար հետ մտերմացանք, ժամանակն իրար հետ էինք անցկացնում: Նա դարձել էր իմ ավագ ընկերը: Միշտ զգում էի նրա սիրալիր վերաբերմունքն ու գուրգուրանքը: Նրա խրատները սիրով էի լսում: Դրանք ինձ օգնեցին հեռու մնալ շատ վատ բաներից և վատ ընկերներից, օգնեցին ինձ սիրել Աստծու Խոսքը և սիրով այն սերտել: Այդ ամենի համար պարտական եմ հայրիկիս: Նրա ծնողական սերը, քաղցր խոսքերն ու մկրիվածությունը հավիտյան չեմ մոռանա: Թեև այսօր նա չկա, սակայն իր խրատներով շարունակում է ինձ ուժ տալ, և ես Տեր Հիսուս Քրիստոսով հաղթահարում եմ ամեն դժվարություն: Նա ինձ հետ է իր խրատներով: Հիմա էլ ես եմ այդ խրատներով խրատում զավակներիս: Հայրս խորությամբ բացատրեց ինձ Եբրայեցիս 12 գլխի 3-11 համարների բովանդակությունը...»:

Տեր Հիսուսի մի անպիտան ծառա

Եվ այսպես, մենք եզրակացության ենք գալիս, որ ամեն օրենք, մարդկային թե աստվածային, որ վերաբերում է արտաքին վարքին, վերջանում է այնպեղ, որպեղ սկսում է գործել սերը: Սերը օրենքը մեկնաբանողն է:

Մարտին Լյութեր

ՄԻ ԿՅԱՆՔԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

Հավատքի եմ եկել 1969 թվականին: Այդ տարի գնացել էի արտագնա աշխատանքի: Մի օր էլ կնոջիցս նամակ եմ ստանում, թե՝ աշխարհի վերջն եկել է, վեր կաց, ամեն բան թող ու արի տուն:

Մտածեցի, որ կնոջս՝ Ալինայի հետ վատ բան է կատարվում, վեր կացա եկա տուն: Նրա հետ, իրոք, ինչ-որ բան կատարվում էր, որովհետև Աստվածաշունչ էր կարդում ու հանդիպումներ ունենում հավատացյալ մարդկանց հետ:

Շատ զարմացա, որովհետև ինքը դեռ 8-րդ դասարանից Համգաչիման գյուղի դպրոցի կոմերիտմիության քարտուղարն էր եղել, հայրն էլ կուսակցության անդամ էր, ու երկուսն էլ հավատք չունեին:

Սկսվեցին մեր վիճաբանությունները. ես նրան արգելում էի Սուրբ Գիրք կարդալ և հանդիպել հավատացյալներին: Միաժամանակ հետաքրքրվում էի, թերթեր ու ամսագրեր կարդում: Մեջս ինչ-որ վախ էր առաջացել. խառնվել էի ու չգիտեի, թե հետս ինչ է լինելու:

Մի օր կինս խնդրեց, որ իր հետ գնամ այն տունը, ուր ինքն էր գնում: Չմերժեցի, միասին գնացինք Պատո (Պատվական) եղբոր տուն: Այդ ժամանակ (1969-1970թթ.) Կիրովա-

կանում եկեղեցին նոր-նոր կազմավորվում էր: Այդ ընտանիքի հետ հանդիպումն ինձ համար բեկումնային եղավ: Ես զարմացած էի. մի՞թե գոյություն ունեն այդպիսի մարդիկ: Ես էլ սկսեցի հավաքույթների այցելել, Սուրբ Գիրք կարդալ ու աղոթել: Սակայն ծնկի գալու հետ չէի համակերպվում ու կանգնած էի աղոթում: Հետագայում ինձ ասացին Սուրբ Հոգու մասին: Ալինան ասաց, որ ինքն էլ է աղոթում օտար լեզուներով: Այդ օրվանից սկսած սկսեցի աղոթել ծնկի վրա ու չէի ամաչում: Փառք եմ տալիս Տիրոջը դրա համար:

Ես շինարարության վրա աշխատում էի որպես տասնապետ: 1970թ. քոթեջներ էինք կառուցում: Աշխատանքը վերջացել էր, բանվորները գնում էին տուն: Փայտյա ժամանակավոր աստիճաններով վերևներքև էինք անում: Անձրևը թրջել էր աստիճանները: Ես արագ իջնում էի, երբ հանկարծ ոտքս սայթաքեց, և գլխի վրա շրջվեցի: Մինչ գետնին կհասնեի՝ մի գերբնական ուժ ինձ այնպես շրջեց, որ ես ոտքերիս վրա ամուր կանգնեցի գետնին: Բոլորն ապշած էին:

Եվս մի դեպք տեղի ունեցավ 1972թ. հունվարի երկուսին, երբ Պատո եղբոր ավտոմեքենայով գնում էինք Հոկտեմբերյան: Ճանապարհին մտանք Ջրաշեն գյուղ, որտեղ մի դիվահար կար: Երջանկահիշատակ Պատո եղբայրն ասաց, որ նրա համար աղոթք կանենք, հետո կշարունակենք մեր ճանապարհը: Չհասած Քուչակ գյուղ՝ պետք է աջ թեքվեինք, սակայն ավտոմեքենան չենթարկվեց և թռավ ձորը: Մի քանի անգամ շրջվելուց հետո մի մեծ քարի դեմ առավ ու կանգնեց: Ավտոմեքենայում 5 հոգի էինք: Մեզանից ոչ մեկին ոչինչ չեղավ: Աստված պահեց մեզ: Ավտոմեքենան տրակտորով ձորից դուրս հանեցինք, դրեցինք բեռնատարի վրա ու տեղափոխեցինք Կիրովական:

Որոշեցինք քնել Պատվական եղբոր տանը: Մենք բոլորս քնած էինք տարբեր սենյակներում, սակայն գիշերվա ժամը 3-ին բոլորս միասին սկսեցինք աղոթել Սուրբ Հոգով: Տան վրա Աստծու զորությունն էր իջել: Ամեն ինչ մոռացել էինք, մի սենյակում հավաքված 3 երեք ժամ աղոթում ու երգում էինք Սուրբ Հոգով: Դա Տիրոջ մխիթարությունն ու սերն էր մեր նկատմամբ (Եսայի 43: 4-5, Երեմիա 31:3):

Հալածանքների պատճառով 1975թ. հավաքույթներն անցկացնում էինք գաղտնի (անտառներում, գերեզմանատներում և քաղաքից դուրս այլ

վայրերում): Ոտքով բավականին ճանապարհ էինք գնում: Ինչքան հալածանքը խստանում էր, այնքան ավելանում էր սերն ու միաբանությունը: Ջգալի էր Սուրբ Հոգու ներկայությունն ու մխիթարությունը: Հավաքույթների ժամանակ շատերն էին մկրտվում Սուրբ Հոգով:

Մեր բնակավայրի մոտ մի փոքր սար կար, անունը Սինա էինք դրել: Այդ սարի վրա աղոթում էինք ու Սուրբ Հոգի խնդրում, և շատերը մկրտվում էին: Մարմնավոր քույրս էլ այդ սարի վրա մկրտվեց Սուրբ Հոգով: Սուրբ Գրքում ասվում է՝ Հիսուսը խոստացավ, որ կգնա և մխիթարիչը կուղարկի (Հովհ. 16:7, Գործք 10:44): Այսօր մենք դրա վկաներն ենք:

Կիրովականի շինարեստում որպես աշխղեկ էի աշխատում: Մեր պարտկոմը տարավ ինձ Պետանվտանգության կոմիտե (ԿԴԵ): Միջանցքում նստած՝ իմ հերթին էի սպասում: Միրտս վախից թաքտում էր, մտածում էի, թե ինչ պատասխան պիտի տամ: Մեկ էլ Սուրբ Հոգին միտքս բերեց Մարկոսի 13:11 խոսքը. «Երբ որ ձեզ կտանեն, որ մատնեն, առաջուց հոգս չանեք, թե ինչ պիտի խոսեք, որովհետև դուք չեք խոսողը, այլ Սուրբ Հոգին»: Անմիջապես վրաս հանգստություն իջավ, և այդ պահին ներս կանչեցին:

Չեմ հիշում, թե նրանց տված հարցերին ինչ պատասխաններ եմ տվել, միայն հիշում եմ, որ ասացին, թե՝ սրան իզուր է բան հասկացնելը:

1972 թվականն էր: Հորս մահվան առիթով գնում էինք առևտուր անելու: Սպիտակ քաղաք չհասած՝ մեքենան ճանապարհից դուրս եկավ ու շրջվեց: Մեքենան գլխիվայր էր շրջված, մենք էլ չէինք կարողանում ավտոմեքենայից դուրս գալ: Մարդիկ հավաքվեցին, մեքենան ուղղեցին, մեզ էլ օգնեցին դուրս գալ մեքենայից: Ոչ մեկիս ոչինչ չէր պատահել: Մեքենայի մեջ եղած կիթառը չորս մասի էր բաժանվել, իսկ մագնիսոֆոնը ներսից շարունակում էր հոգևոր երգեր երգել: Խոսքեր չեմ գտնում ասելու, շնորհակալությունը բավական չէ: Մեզանից յուրաքանչյուրի կյանքն ապահովագրված է Տիրոջ կողմից: Դրանից որոշ ժամանակ անց, փողոցով քայլելիս բացահայտ զգում էի մի գերբնական ուժի ներկայություն: Ես հասկացա, որ Տերն ինչպես Պատվական եղբոր տանը, նույնպես և այժմ ինձ մխիթարում էր:

Տասը տարվա ամուսնացած էինք, սակայն երեխաներ չունեինք: Կինս զնացել էր բժշկի մոտ ստուգվելու: Տեսնեմ՝ լացած տուն եկավ և ասաց, որ երեխա չենք ունենալու: Մեզ աշխատանքից ազատեցին, թերթում էլ գրեցին, թե՝ եթե Աստված ունեն, ինչո՞ւ նրանց երեխա չի տալիս: Չնայած մի քիչ ծանր տարանք, բայց, այնուամենայնիվ, այդ ամենը

հաշվի չառանք: Ես Ալինային ասացի. «Մի՛ մտածիր, երեխա կորդեգրենք, ամեն ինչ լավ կլինի»:

Ուկրաինայից Պյոտր անունով մի եղբայր էր եկել Պատվական եղբոր տուն: Բանից պարզվեց, որ նա մարգարե է: Աղոթքի ժամանակ մոտեցավ Ալինային, ձեռքը դրեց նրա գոտկատեղին և ասաց. «Բացում եմ քո արգանդը»:

Քանի որ քույրս ութ երեխա ուներ, որոշել էինք նրանցից մեկին որդեգրել և այդ ժամանակ զբաղվում էինք փաստաթղթերի ձևակերպմամբ: Երբ քույրս իմացավ Ալինայի հղի լինելու մասին, ուրախությունից պատառապատառ արեց հավաքած բոլոր փաստաթղթերը:

Ծնվեցին զույգ որդիներս՝ Վահանն ու Վարդանը: Փառք եմ տալիս մեր հզոր Տեր Աստծուն: Անցավ երկուսուկես տարի: Ես Տիրոջից մի աղջիկ էի խնդրում, որ մորս անունով կոչեմ: Տերս լսեց աղոթքս և տվեց ևս մի տղա և մի աղջիկ՝ Էդգարին ու Քրիստինենին: Մեր երջանկությունը կրկնապատկվեց: Հիմա նրանք բոլորը, ինչպես նաև 10 թոռներս, հավատքի մեջ են: Սակայն հիմա տղաներիս վիճակը մի քիչ թուլացել է, և այս վկայությունը կարդացողներին խնդրում եմ աղոթքների մեջ հիշել մեր ընտանիքին: Թող Տերն առատապես օրհնի յուրաքանչյուրիդ:

Միշա Բոջուկյան

ք. Վանաշոր

ԻՐԱԿԱՆ ԵՐՋԱՆԿՈՒԹՅՈՒՆ

Աստծուն դարձած քույրիկի սրտի խոսքը

Որքա՛ն երջանկություն, որ-
քա՛ն հույս, հավատ ու ան-
սահման սեր՝ ամփոփված մեկում:
Թողնել ամեն, բան ինչ կապում է
աշխարհին, թողնել առանց վարա-
նելու, ուրանալ անձը միայն մեկի
համար: Մեկի՝ ով իր անձն ունայ-
նացրեց, ծառայի կերպարանք ա-
ռավ, ինքն իրեն խոնարհեցրեց, մին-
չև մահվան հնազանդ եղավ, հրա-
ժարվեց իր կյանքից, հալածվեց ու
ծեծվեց մեզ համար, մեզ՝ որ անար-
ժան ենք, անշնորհակալ, ազահ ու
անճնասեր: Սիրեց առանց թերու-
թյունների ուշադրություն դարձ-
նելու, առանց երկմտելու ու մեղադ-
րելու: Սիրեց Իր ողջ էությանը: Նրա
սերն է միայն, որ կարողանում է փո-
խել մարդուն, միայն Նրա անմար
լույսի ներքո կարող ես տեսնել, թե ո՛վ
ես եղել իրականում, տեսնել ու ամա-
չել ինքդ քեզնից, քո արած քայլերից
ու ապրած կյանքից: Ջղջալ, խոստո-
վանել ու տրվել նրան անմնացորդ:
Գնահատել Նրա արած ամեն մի

քայլը քո հանդեպ: Այն շունչը, որ
ունես, այն հույսը, որ ունես, նպա-
տակները, որոնց որոշել ես հասնել՝
միայն Նրանով է, Նրա օգնությամբ
ու ողորմությամբ: Առանց Նրա չես
կարող անել ոչինչ: Անգամ քո հա-
ջորդ վարկյանը Նա է տնօրինում:
Հույսդ դի՛ր Նրա վրա և երբեք չես
ամաչի, չես զղջա ու չես հուսալքվի:
Նա երբեք չի թողնի, չի լքի ու երես չի
դարձնի քեզանից: Նա մարդկանց
մման չէ, Նա հավատարիմ է մինչև
վերջ: Կօզնի նա քեզ ամեն դժվա-
րության մեջ, առանց որևէ շահի, մի-
այն թե հավատա՛ ու ընդունի՛ր Նրան
որպես քո Տեր ու Փրկիչ: Դրանով
կգտնես քո իրական երջանկությունը,
հույսը, հավատն ու կյանքի իմաստը,
ինչպես որ ես գտա, գտա ու երբեք
բաց չեմ թողնի Նրան՝ իմ միակ ուրա-
խությանն ու հավիտենական կյան-
քին: Նրա անունն է ՀԻՍՈՒՄ:

Կարինե քույրիկ

Կուրայքի մարզ, գ.Քալափոլիս

ԾԱՌԱՅՈՒԹՅԱՆ ԺԱՄԱՆԱԿ

2011-2013թթ. ծառայել եմ Վայք քաղաքում: Մի օր գնդի հրամանատարը հրամայեց բոլորի հեռախոսները հավաքել:

Բոլորիս շարեցին շարահրապարակում: Վաշտի հրամանատարը շատ խիստ մարդ էր, նա բոլորին ստուգելով գալիս էր իմ կողմը: Իմ մեջ պատերազմ էր. ես ուզում էի խաբել՝ ասելով, որ հեռախոս չունեմ, բայց երբ հրամանատարն ինձ մոտեցավ, ես որոշեցի չխաբել և նրան ասացի, որ իմ հեռախոսը պահել եմ գոտկատեղում: Նա երկար նայեց աչքե-

րիս և ինձ ասաց. «Աստված օրհնիքեզ» ու գնաց հաջորդ զինվորին ստուգելու: Ես շատ ուրախացա, որ նա հեռախոսս չվերցրեց: Երբ ես պահեցի ճշմարտությունը, նա էլ ինձ պահեց: Հրամանատարը բոլորի հեռախոսները վերցրել էր, բացի իմինից: Բոլորը զարմացել էին, որ իմ հեռախոսը չի վերցրել: Իհարկե, սա չի նշանակում, որ մենք կարող ենք խախտել օրենքը ու խնդրել Աստծուն, որ Նա մեզ պահի:

**Հովակիմյան Դավիթ
ք. Աշտարակ**

Մի հավաքույթի ժամանակ անհավատ մարդկանցից մեկը շատ դեմ է խոսում քրիստոնեական հավատքին և փորձում է ժխտել դրախտի ու դժոխքի գոյությունը: Նա ամբարտավանությամբ ասում է. «Կարո՞ղ է արդյոք որևէ մեկն ինձ հակառակը փաստել»: Խոր լռություն է տիրում: Ապա ոտքի է կանգնում նիհար, դեռատի մի տիկին և, պատմելով իր դժբախտություններն, ասում է. «Պարո՞ն, այդ հավատքն է ինձ մխիթարել, և ես հիմա ուրախ ու երջանիկ եմ: Եթե ձեր ասածները ճշմարիտ են, ես ոչինչ չեմ կորցնում, բայց եթե ձեր քարոզածի հակառակը կատարվի, մահից հետո ի՞նչ պիտի լինի ձեր վիճակը, որտե՞ղ եք անցկացնելու հավիտենությունը»: Անհավատ պարոնն առանց առարկելու, գլխիկոր հեռանում է:

ԱՆՀԱՍՑԵ ՆՎԵՐԸ

Մի անգամ քրիստոնեական մի ոչ մեծ համայնքի սպասավոր եղբայրն իր կնոջ հետ որոշում է այցելել վերջերս Տիրոջն իբրև անձնական Փրկիչ ընդունած մի մեծահասակ քրոջ, որն ապրում էր հարևան գյուղում:

Չմեռ էր, ճանապարհի մի որոշ հատված անցնում էր անտառով: Բարեհաջող տեղ են հասնում, քրոջ հետ ջերմ զրուցում են, աղոթում, ապա որոշում ճանապարհ ընկնել դեպի տուն:

Տարեց քույրը, Իր Փրկչի նկատմամբ ունեցած առաջին սիրուց դրդված, դուրս գալուց առաջ հյուրերին խնդրում է. «Եղբայր, մի՛ մերժեք ընդունել սննդամթերքի այս կապոցը, որը ես Տիրոջ փառքի համար սրտանց նվիրում եմ ձեր ընտանիքին»: Այդ ասելով՝ նա մեջտեղ է բերում խնամ-

քով փաթեթավորած մի նշանակալից բեռ՝ ալյուր, կարագ, շաքարավազ:

Եղբայրը շնորհակալություն հայտնելով հրաժարվում է ընծայից՝ բացատրելով, որ իրենք ամեն բան ունեն, և դրա կարիքը չկա: Եղբայրը նաև գիտեր, որ քույրիկն այդ բեռը կապել էր ոչ թե իր ավել ունեցածից, այլ ունեցած սուղ միջոցներից: Բայց նորադարձ քույրը համառորեն պնդում էր, որ եղբայրն ընդունի իր ընծան: Նա ասում էր, որ Աստված է իր սրտին դրել այդ: Չկարողանալով եղբորը համոզել՝ նա աղերսալի խնդրում է. «Եթե ձեզ պետք չէ, փոխանցե՛ք կարիքավոր մեկին, միայն թե տարեք»:

Այս առաջարկությունը եղբայրն ընդունում է: Կապոցները տեղավորում են մեքենայի բեռնախցիկում ու ճանապարհ ընկնում:

Անտառով անցնելիս նկատում են մի կնոջ, որը, ցախի կապոցի տակ կորացած, քարշ էր տալիս այն ձյան միջով: Մեքենան նկատելով ու հագիվ ոտքի վրա կանգնելով՝ նա վախից մի կողմ է ցատկում: Եղբայրը մեքենան կանգնեցնում և դուրս է գալիս, որ օգնի նրան: Անձանոթ կինը ցախի կապոցը զցում է գետնին ու

աղերսալի խնդրում.

- Աստծու սիրուն, ինձ մի՛ պատժեք:

Եղբայրը զարմացած հարցնում է.

- Անկեղծ ասած՝ մենք ձեզ պատժել չենք պատրաստվում: Իսկ ի՞նչ է պատահել:

- Դուք անտառային պարեկությունից չե՞ք,- հարցնում է նա՝ վախվորած նայելով մեքենայի կողմը:

Սպասավոր եղբոր կինը, դուրս գալով մեքենայից, փորձում է հանգստացնել խեղճին՝ բացատրելով, որ իրենք անտառային պարեկության հետ ոչ մի կապ չունեն, իսկ եղբայրն այդ ընթացքում հավաքում է ձյան մեջ թափված ցախերը:

- Ես վառելիք գնելու համար գումար չունեմ,- փղձկալով լալիս է կինն ու արդարացնում իր արարքը,- իսկ տանը ցրտին պառկած է անցյալ տարվա դժբախտ պատահարից հետո ոտքերը կորցրած ամուսինս: Տունը պետք է գոնե մի փոքր ջերմացնել... ուտելիքն էլ վերջացել էր... մտածում էի անտառում գուցե ինչ-որ բան գտնեմ...

- Ա՛խ, ուրեմն Աստված ձեզ համար է պատրաստել սննդի այդ

կապոցը և նախապատրաստել մեր հանդիպումը,- ուրախացած ասում է եղբայրը: - Խնդրում եմ, նստե՛ք մեքենան և ցո՛ւյց տվե՛ք ձեր տան տեղը: Մենք փայտերը տուն կհասցնենք, միայն թե դուք վճարե՛ք դրանց համար, ահա գումարը:

Կինը, շփոթված շնորհակալություն հայտնելով, նստում է մեքենան: Շուտով նրանք հասնում են գյուղի եզրին ծվարած մի հյուղակի:

Սննդի կապոցներն ու փայտերը տեղափոխում են ներս, ծանոթանում հաշմանդամ ամուսնու հետ ու օգնում վառարանն արագ վառել:

Երբ տանտերերն սկսում են ջերմ-ջերմ շնորհակալություն հայտնել, նրանք բացատրում են.

- Մենք այստեղ կապ չունենք: Այդ ամենն Աստված էր կազմակերպել, Նրանից շնորհակալ եղեք:

Եղբայրը համառոտ պատմում է Քրիստոսով փրկության մասին և դուրս գալուց առաջ ասում.

- Մենք ձեզ հրաժեշտ ենք տալիս մի կարճ ժամանակով. եթե դեմ չեք, մենք ձեզ հաճախակի կայցելենք:

Նոր բարեկամներն ասում են, որ ուրախ կլինեն նրանց իրենց հարկի տակ ընդունել, իսկ ամուսինը խնդրում է, որ հաջորդ անգամ իրենց հետ Աստվածաշունչ բերեն ...

Աստված երբեք չի սխալվում, չի ուշանում և սիրով հոգ է տանում Իր արարած յուրաքանչյուր հոգու համար:

Տարիներ առաջ մի հարուստ ու ազդեցիկ մարդ է լինում: Մի օր նրա կրտսեր որդին ձիով վերադառնում է որսից և սկսում է խեղճ գյուղացու ցանած ու նոր ջրած արտի միջով անցնել: Արտում աշխատող գյուղացու տղան խնդրում է նրան, որ չանցնի, բայց նա չի լսում: Արգելելու համար տղան նրա առջև է դուրս գալիս, իսկ նա, կարծելով, թե իր վրա է հարձակվում, կրակում է տղայի վրա: Տղան մահանում է:

Մեռած տղայի հայրը ոչ մի վկա կամ փաստաբան չի ունենում: Դատավարության ժամանակ դատավորին ասում է.

- Տե՛ր դատավոր, վկաներս վախեցան գալ, և փաստաբան էլ չունեմ, ես աղքատ ու թշվառ մեկն եմ: Իմ պաշտպանն Աստված է, իսկ վկաներս՝ արդարությունն ու ճշմարտությունը:

Կարճ լռությունից հետո ամբաստանյալի առաջին վկան է կանչվում: Նա ասում է, որ ոճիրի օրը հարուստի տղան իրենց գյուղում է եղել, իսկ իրենց գյուղը ոճիրի վայրից շատ հեռու է: Ասում է, որ իրենք

իբր միասին խնջույքի մեջ են եղել մինչև առավոտ, ուստի տղային զրպարտում են:

Երբ երկրորդ վկան է կանչվում, ժողովրդի մեջ մեծ իրարանցում է սկսվում, քանի որ առաջին վկան դուրս գալիս ընկնում և մեռնում է: Երկրորդ վկան դողալով ասում է.

- Մենք սուտ վկաներ ենք, հարուստ տղայի հայրը մեզ 50-ական ոսկի է խոստացել. 25-ը կանխիկ տվել է և խոստացել է 25 ոսկին էլ հետո տալ:

Այս ասելով՝ նա 25 ոսկին սեղանին է դնում: Դատարանում խոր լռություն է տիրում, միայն լսվում են գոհի հոր խոսքերը.

- Ո՛վ Աստված, փառք Թեզ, արդարությունդ անմիջապես ցույց տվեցիր: Հարուստն իր ոսկիներին է ապավինում, իսկ ինձ պես աղքատներն՝ իրենց Աստծուն:

Դատարանը վճիռ է կայացնում, ըստ որի հարուստի տղան 15 տարի պիտի բանտարկվի և 250 ոսկի վճարի՝ 200-ը որպես արյան գին, իսկ 50-ը՝ դատավարության ծախսերի համար:

ՄԻՐԵԼԻ ԸՆԹԵՐՅՈՂ

Աստված սիրում է Ձեզ և ուզում է, որ Դուք հաճապար Իրեն ու փրկության ունենաք:

Այդ մասին Նովիսակու 3.16-ում կարդում ենք.

«Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն փոխեց, որ ով Նրան հաճապար զորքի, այլ հավիրենական կյանք ունենա»:

Եթե Դուք ուզում եք այնպիսի մուրհիկեց ծանոթանալ Աստծուն և Նրա հոտքին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

Երևան

Ավան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Ջեյրուն	055-66-82-06, 099-66-82-06	Այդինյան Լևոն
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ(Բանգլադեշ)	094-65-70-43	Սահակյան Վարդան
Նորքի մասիվ	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան Անարոն
Նորքի մասիվ	099-56-65-44	Գրիգորյան Եփրեմ
Շենգավիթ, Չարբախ	077-55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Չերեմուշկա	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	094-52-96-59	Մանջիկյան Անդրանիկ

Շրջաններ

Արմվյան	094-34-75-91	Ջաքարյան Սամվել
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավոյան Վալերի
Աշտարակ	098-01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094-20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արթիկ	077-70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Ալվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատաձան)	098-46-12-61	Թովստյան Մուշոպա
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Ջանգեղուր	094-00-94-08	Մարդյան Միք
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան Ռոբերտ
Իջևան	098-99-55-84	Մարգարյան Լևոն
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Դարաբաղ	094-00-94-08	Մարդյան Միք
Դամբարակ (Կարմիր)	093-73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան Մելիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093-28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094-92-00-60	Վարդանյան Մարտուն
Սևան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան Տոփիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռոբիկ)
Տաշիր	093-09-84-33	Սուքիասյան Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան Արթուր

ՀՈՒՍԱՀԱ՞Տ ԵՍ

«Տէրը իմ զօրութիւնս ու իմ ասպարս է. Իմ սիրտս անոր յուսացաւ, ու ես օգնութիւն գտայ. ուստի սիրտս ուրախացաւ, եւ ես իմ երգովս զանկեա պիտի գովեմ»:

Սաղմոս 28:7

«Երանելի է այն մարդը որ փորձութեան կը համբերէ, վասն զի երբ փորձուելով ընդիր գտնուի, կենաց պասկը պիտի առնէ, զոր Տէրը զինք սիրողներուն խոստացաւ»:

Հակոբոս 1:12

«Ո՛հ, Տէր Եհովա, ահա դուն քու մեծ զօրութիւնովդ ու երկնցած քաղուելովդ երկինքը ու երկիրը սրեղծեցիր. քնա քան մը քեզի դժուարին չէ»:

Երեմիա 32:17

«Աստուած մեր ասպաւէնն ու զօրութիւնն է. նկողութիւններու մէջ խիստ օգնական կը գտուի»:

Սաղմոս 46:1

«Ահա Տէր Եհովա ինծի պիտի օգնէ. ո՞վ է անկեա որ զիս յանցաւոր պիտի հանէ, ահա ամէնը հանդերձի պէս պիտի մաշին, ցէցը պիտի ուրէ զանոնք»:

Եսայա 50:9

«Ով իմ անշա, միայն Աստուծոյ ասպաւ, վասն զի անկէ է իմ յոյս»:

Սաղմոս 62:5-6